

Rinocerizarea termică a Bucureștiului

- Pamflet -

» Bogdan Andrei Fezi

De dimineață, era să greșesc drumul. M-am simțit brusc într-un alt oraș. Ba mai mult, credeam că mă aflu într-un coșmar în care turta dulce se transformase în blocuri. Deși le văzusem de multe ori, nu mai recunoșteam clădirile din fața mea. Erau pictate de sus până jos, ca o înghețată cu coloranți sintetici. Am recunoscut însă trotuarele după modul în care erau ocupate abuziv de mașinile parcate și m-am liniștit. Eram la București. E mare lucru să te regăsești în locurile tale natale. Acolo este ținutul idealizat al paradisiului pierdut, fie el între case sau pierdut pe coasta Boacii. Acolo sunt oamenii dragi care te-au făcut om și care cred la fel ca tine.

Am povestit mica mea emoție unui vecin. „Lasă - mi-a replicat acesta - căci sunt și probleme mai grave.” Reflectând la un răspuns atât de serios, am căzut de acord că sunt și probleme mai grave și că nu o să deranjez eu omenirea cu spaimile mele.

Gândindu-mă însă mai serios la colorarea stridentă a blocurilor ca urmare a reabilitării termice, la închiderea balcoanelor transformate în niște pungi etanșe și nesănătoase pe fața clădirilor, cu risc de prăbușire, am întâlnit un prieten și am încercat să îmi reglez tirul, de data aceasta pe un ton mai glumeț. „Iată - i-am spus - reabilitarea termică a reînviat una din cele mai vechi tradiții bucureștene: casa cu geamlâc! Și la Hanul lui Manuc s-a montat, acum ani de zile, un geamlâc la etaje și a trebuit demontat la restaurare!” Spre mirarea mea, „umorul” meu nu a produs niciun efect. Am înțeles că și lui îi fusese reabilitat termic blocul, pe banii de la minister și primărie, și că nu mai putea comenta nimic. În acest caz, nu mai puteam, nici eu, să îi spun nimic.

Cu voce slabă, l-am sondat și pe un amic, care nu e arhitect, ce părere are el. „Groaznic. Un bălci. Culori oribile”. Iată un om care înțelege - mi-am spus eu - că aceste culori politice s-au impus prin caietele de sarcini. Continuă mai apoi el: „asta e ceea ce proiectează acum arhitecții în România? Ce face

Ordinul Arhitecților?”. I-am răspuns că Ordinul Arhitecților face declarații publice în care a explicat că apartamentele nu mai sunt ventilate, că au devenit sere nesănătoase, că a trimis la minister și la primărie setul de măsuri pe care le aplică francezii în aceste cazuri. Mi-a răspuns că nu e suficient.

I-am mai explicat că măcar balcoanele nu trebuie închise, căci ele așa au fost concepute inițial pentru suficiente motive. Mai întâi, densitatea urbană nu mai permitea o cameră închisă, de aceea s-a făcut balcon. Și, mai important, structura blocului nu era concepută pentru greutatea suplimentară care se adaugă prin montarea geamurilor și a sarcinilor aduse de mobilier, mai mare pentru un spațiu închis decât pentru un balcon. Este incredibil ce se întâmplă de câțiva ani încoace: în loc să consolidăm blocurile, le adăugăm greutate. Mai mult, polistirenul montat pe fațade adesea nu respectă instrucțiunile de prindere în dibluri, ceea ce face să existe riscuri de desprindere. Reabilitarea termică este cea mai mare operațiune arhitecturală din România de punere în pericol seismic a clădirilor pe bani publici!

„Da, dar până la cutremur, mai vedem noi”, mi-a răspuns amicul.

E adevărat, mi-am spus, așa se gândește în general. Judecând după câte blocuri se reabilitează termic, înseamnă că majoritatea locuitorilor insuficient informați este pentru. Adică peste 1.600 de blocuri vopsite în decurs de 3 ani. Și 600 de milioane de euro investiți. Costuri de 18.000 de euro pe apartament. S-a ratat o șansă istorică pentru ca Bucureștiul să renască la arhitectura proiectată de arhitecți, așa cum se practica în capitala noastră interbelică.

Noaptea următoare chiar am visat. Stăteam acasă și așteptam o lege care să îmi reabiliteze și mie termic casa. Nu știam ce culoare o să aibă, știam numai că de la interior nu o voi vedea și, mergând pe stradă, o să mă prefac că nu e casa mea.

Slavă Domnului, acum sunt însă treaz și rațiunea nu mai doarme. Știu că este casa mea și nu vreau ca nimeni să mi-o reabiliteze termic în mod haotic, să o vopsească cu ce culori stridente vor ei și să mi-o închidă etanș într-o sticlă care să cadă la cutremur. Și este orașul meu, și nu vreau să mi-l transforme în culorile pe care le vor ei, în funcție de cum își schimbă ei culoarea. Și este țara mea, care aș dori, în fine, să se reabiliteze, dar nu doar termic.

Motto:

„Ei [rinocerii] sunt frumoși. M-am înșelat.
Oh, cât de mult aș vrea să fiu ca ei. [...] Acuma-i prea târziu! Ei, da, sunt un monstru.
Un monstru! Doamne, niciodată nu voi fi rinocer,
niciodată, niciodată! Nu mă mai pot schimba.”

Eugène Ionesco,
Rinocerii